

моя Еленка честита, а че колкото за мене пешка да знаѣх. Годиныйтъ ми ся изминуватъ и старостъ-та ще дойде единъ часъ по-напрѣдъ! нейната хладнотъ ще подкрѣпи дерзновеніето ми.

Но не ся оплаквамъ отъ мѣстото си, защото отъ страховетъ ми ни единъ не ся осѣществилъ, още и сполучихъ повече отъ очакваніето си. Поради работжтъ си, честитъ ходенія въ близкитъ области и пустынническыйтъ си животъ, азъ не посѣщавамъ често жилището на Лароковитъ, на които отъ шумнитъ събранія даже отбѣгвамъ; и може на тѣзи моѣ способности да дължѣхъ за пріятелското имъ къмъ мене расположеніе. А най-вече Г-жа Ларокъ показува къмъ мене истинскъ любовъ, исказва ми повѣрително причудливжтъ по искренжтъ си наклонность или лудостъ-тж си за сиромашійжтъ, прѣданностьж и поетическжтъ самоотвърженность, която е обаче противоположна на прѣдпазваніята ѣ отъ студъ-тж. Тя по нѣкога за-вижда на Цыганкитъ които носятъ на грѣбъ дѣ-ца-та си, влачатъ колца, и ся занимаватъ съ при-готвяніе-то на обѣджтъ си подъ открито небе, а по нѣкога желае юначескытъ трудове на сестры-тъ милосердія; и всякога ся жалуетъ за бывшето непоколебимо здравіе на покойныйтъ си съпругъ, който не ѣ далъ никога причинъ да стане, споредъ желаніето си, болничарка. И всякога почти като ми казува това все прилага на столтъ си и другы още нѣкои възглавници за привардваніе